

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Cuvântarea

rostită de P. C. S. Părintele Rector Dr. S. Șiclovan la încheierea anului școlar
dela Academia Teologică din Arad, Duminecă în 15 Iunie 1941.

Prea Sfințiți Părinți Episcopi,

Prea stimați oaspeți,

Domnilor colegi,

Domnilor studenți,

Am înălțat azi rugăciuni de laudă și de mulțumită către Bunul și Atotputernicul, fiindcă ne-a ajutat să ajungem, cu bine, și la sfârșitul acestui an școlar, la sfârșitul unui an de muncă duhovnicească, cu care se încheie al 119-lea an din viața acestui Institut de educație preotească. Sentimente de adâncă admirație ne stăpânesc în aceste clipe, gândindu-ne la multele generații de studenți și profesori, care au trecut prin școala aceasta, într'un timp atât de îndelungat. Suntem stăpâniți și de sentimentul datoriei sfinte de a păstra, în cele mai bune condițiuni, acest așezământ de cultură pe care ni l-au lăsat strămoșii ca moștenire, arătând prin aceasta că suntem vrednici de numele ce-l purtăm și de neamul din care facem parte.

Mă bucur că am deosebita cinste de a saluta, cu acest prilej, în mijlocul nostru, pe Prea S. Sa Părintele Episcop al Orăzii, pe care-l privesc, nu numai ca pe un distins oaspe ce ne onorează, ci și ca pe conducătorul spiritual al Academiei Teologice din Oradea, care a funcționat în acest an, aici la Arad...

(După ce P. C. Sa descrie evenimentele mai însemnate petrecute în anul școlar 1940/41, continuă):

Preotul are chemarea să cultive în sufletele oamenilor cele mai nobile însușiri morale. El trebuie să înalțe sufletele către adevăr și cinste prin bunătate și îndurare, nu prin ură și păgânism. Această vocație admirabilă a fost, uneori, întunecată de preocupări lumești și astfel pofta păcatului a luat locul dragostei de bine și al iubirii de oameni. Urmările se știu și o țară întreagă a început să fie dornică de bine, de lumină și de adevăr, după o groaznică furtună. Furtuna aceasta a bântuit, în deosebi, sufletele golite de credința

străbună. Bisericii și slujitorilor săi deci le revine misiunea să reazeze credința strămoșească în strălucirea ei morală, care purifică sufletele, prin bunătate, înțelegere, armonie și dragoste.

Preoțimea are o misiune înaltă, în viața statului și a societății. Biserica fiind o instituție strâns legată de națiune, depinde de slujitorii ei s'o facă vie și activă, ridicând-o din cadrul strict ritual, la o concepție spirituală, care să fie cât mai folositoare mulțimii în ceea ce privește întărirea credinței, cultivarea dragostei între semeni și răspândirea spiritului de moralitate individuală și publică. Harul îi este dat preotului să propovăduiască Evanghelia cu învățăturile ei sublime, menite să facă pe om mai bun, mai conștient față de datoriile pe care le are pentru sine, pentru societate și neam (Universul Nr. 52. 1941).

Spre acest ideal măreț ne-am străduit și noi să îndrumăm sufletele studențimii din Academia aceasta.

În cursul acestui an școlar Academiei noastre i s'a făcut o înaltă cinste. Prin înaltă decizie ministerială, P. C. Sa Părintele Rector Dr. Nicolae Popovici a fost detașat în Ministerul Cultelor, în postul de Director General. Prin faptul acesta Academiei Teologice și Aradului i s'a dat cinstea să aibă un om de valoare, într'un post de înaltă conducere; iar P. S. Sa Părintele Episcop Eparhial, apreciind frumoasa activitate desfășurată de către P. C. Sa, în eparhia Aradului, atât ca paroh cât și ca profesor și Rector la Academia Teologică și având în vedere calitățile sufletești de preot și duhovnic, precum și bogata activitate de cercetător și scriitor în domeniul Dreptului canonic, l-a ridicat la rangul onorific de Iconom Stavrofor.

Deasemenea țin să amintesc că 2 dintre membrii corpului nostru didactic: Păr. Dr. Ilarion V. Felea și Dr. Petru Dehelean, au prestat în cursul acestui an examenele pentru a fi titulari-

zați la catedrele pe care le-au provăzut, până aci, în mod provizoriu; iar Onoratul Minister al Cultelor și Artelor, i-a numit profesori titulari la aceste catedre.

Cât privește progresul la studii, făcute de către studenții Academiei noastre, acest progres a fost destul de mulțumitor, dacă ținem seamă de împrejurările și condițiile în care s'a putut face instrucțiunea și educațiunea studențimii peste tot, în acest an școlar.

Am avut înscriși în Academie, în anul școlar 1940/41, 72 studenți. Dintre aceștia 2 au părăsit Institutul de bună voie, iar 19 prin „Consilium abeundi“. Dintre cei 51 de studenți câți au mai rămas, s'au prezentat la examenele de fine de an, 47 de studenți și au reușit cu nota generală „Foarte bine“ 18, cu nota generală „Bine“ 23 și cu nota generală „Suficient“ 6 studenți. Nu s'au prezentat la examene 4 studenți. Trei din cauză de boală și unul, fiind concentrat.

După acestea țin să-mi îndrept cuvântul meu, în mod deosebit, către voi iubii absolvenți ai Academiei noastre. Către voi, care după 4 ani de studii, plecați dela aceasta „Alma mater“, ca să vă luați fiecare rolul vostru în viața publică. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a privit cândva la voi. Poate în anii copilăriei sau mai târziu, cu o privire cu care a încălzit sufletul vostru și v'a întrebat: „Mă iubii mai mult decât aceștia“? Ați putea să devenii slujitorii mei? Și sufletul vostru s'a cutremurat atunci, desigur, la aceasta chemare și n'ați găsit alt răspuns mai potrivit decât răspunsul sf. apostol Petru: „Da Doamne, Tu toate le știi, Tu știi că Te iubim“. Acest răspuns a fost primul vostru pas pe drumul la al cărui sfârșit ați ajuns azi, deși uneori poate ați crezut că nu-l veți ajunge. Eu nu vă sfătuiesc să cereți de azi înainte dela Dumnezeu, nici bogăție, nici mărire, nici viață lungă, nici înțelepciune ca Solomon, ci suflați spre păstorire. Cereți dela Dumnezeu să fiți păstori de aceia, care ridică oile cele cuvântătoare din spinii păcatelor; să fiți pescari care își aruncă mreșile, cu voință neînfrântă, chiar după mai mult timp de pescuit infructuos; să fiți muncitori care adună secerișul acela despre care Mântuitorul a spus: „Secerișul este mult, lucrători sunt puțini“; să fiți foc, de care apropiindu-se cineva, să se aprindă în el focul cel sfânt adus de Mântuitorul pe pământ. Cereți dela Dumnezeu, ca atunci când veți intra în școală să puteți vedea, prin ochii nevinovați ai copiilor, tezaurul cel neprețuit al sufletului lor; ca, la spovedanie, să puteți fi sfătuitori, mângăitori, prieteni, medici și părinți sufletești. Cereți ca, atunci când veți merge ca preoți la muribunzi, să le puteți îndrepta ultimele priviri spre cer; ca

să puteți suferi cu cei ce suferă și să vă puteți bucura cu cei ce se bucură și, în sfârșit, ca să vă puteți face „tuturor toate“, ca pe toți să-i dobândiți pentru Hristos. Și pentru toate acestea să nu așteptați recunoștință și răsplată pământească, ci retrăgându-vă în singurătatea voastră, să priviți semnul sfintei cruci și, din ochii Mântuitorului, să descifrați mângăierea, fericirea, răsplata și recunoștința. (Toth Tihamér).

Știu că mare este bucuria voastră, dar vă rog să țineți seamă că nădejile și iluziile pe care vi le-ați creiat, în idealismul vostru tineresc, numai atunci vor fi realizate, dacă în viață veți ține seamă, neconținut, de poveștile înțeleptului Iisus fiul lui Sirah care zice: „Fiule, când vrei să te apropii și să-i slujești lui Dumnezeu, păzește-ți sufletul de ispite, smerește-te întru inima ta și rabdă“ (Sir. 2, 1—2).

Și voi veți fi ispitiți în viață. Veți vedea pe alți contemporani de ai voștri, ajungând prin anumite împrejurări, la poziții înalte în societate. Veți afla în jurul vostru mai multe păcate decât virtuți, dar voi siliți-vă să învingeți ispitele și păcatele, prin credință tare, fiind convinși, că misiunea voastră nu este pământească, ci cerească. Numai în felul acesta veți putea să reprezentați în mod demn, aici pe pământ pe Iisus Hristos, pe sfinții apostoli și pe marii ierarhi ai Bisericii creștine.

Virtuțile creștinești să împodobească și să întărească sufletul vostru, ca, astfel, să puteți contribui, efectiv, la evanghelizarea neamului nostru. Noi cari, ani de zile, v'am dat apa cea vie a învățăturilor sfinte, vom urmări mereu activitatea voastră și ne vom simți foarte fericiți, când vom vedea și ne vom convinge, că înțelegeți să vă faceți pildă bună credincioșilor, prin cuvintele și faptele voastre. Când ne veți convinge că viața voastră e pe deplin creștinească și evanghelică. Bucuria noastră va fi foarte mare, când vom afla că purtați fiecare, cu cinste, stindardul ortodoxiei și-l apărați contra tuturor dușmanilor sufletului neamului nostru. Când vom afla că în viața pastorală știți să dați dovadă că ați meritat certificațiile care vă deschid calea spre înalta slujbă preoțească.

Implorând ajutorul lui Dumnezeu asupra voastră, mulțumesc din toată inima P. S. Sale Părintelui nostru Episcop Andrei pentru grija părintească, dragostea și interesul deosebit ce ni l-a arătat și în acest an școlar, ajutându-ne, vizitându-ne, învățându-ne și sfătuindu-ne, de mai multe ori. Mulțumesc prea stimaților oaspeți pentru cinstea ce ne-au făcut-o, asistând la acest modest festival. Mulțumesc iubitorilor mei colegi și colaboratori pentru râvna și devotamentul depus în munca lor, pentru bunul mers al instrucțiunii și educațiunii. Și, în sfârșit, dorind tuturor studenților, atât celor ce vor mai rămânea în viitor în mijlocul nostru, cât și celor ce pleacă, să progreseze tot mai mult în cele bisericești și să ostenească pentru reclădirea și refacerea spirituală a țării, declar încheiat anul școlar 1940/41.

Plecăm la altare...*)

Un an de școală își stinge flacăra sa, pentru unii ca să se reaprindă din nou, pentru alții ca să nu mai licărească niciodată sub forma unui început nou la toamnă. Acest an se termină îngropând în marginile cuprinsului său evenimente cu amintiri triste pentru toți și care au lăsat urme de adâncă simțire în sufletele noastre ale tuturor.

Plecăm de pe băncile Academiei spre căminele noastre cu gândul revederii, unii, dar noi care am prins aripi la acest cuib de lumină, plecăm la altare, căci acolo ne cheamă Hristos, și acolo e locul nostru.

Lumea întregă se clatină și cere ajutorul Bisericii, iar noi să plecăm, să-l dăm, căci și neamul nostru îl cere. Dacă prezentul nu e așa de mulțumitor, trebuie să privim cu înțelegere spre viitor. Azi mai mult ca ori când imperativul nostru este *întoarcerea la altare* și atunci viitorul se va contura sigur, plin de lumina biruinței lui Hristos. La altare, acolo să săvârșim jertfa de pe Golgota care se permanentizează pentru toți creștinii, ca să ne ridicăm la Hristos. În dragostea lui Hristos să trăim, de El să nu ne depărtăm, căci El e capul, El e inima, care pulsează sângele vieții, El e spiritul care transformă și face viu pe oricine aleargă la unirea cu El.

Ni se cere jertfă. Jertfă vom da, căci vom aprinde torțele sufletelor noastre tinere luminându-se drumul Calvarului, ce trece peste Golgota vieții, spre a ajunge la luminata zi a învierii acestui neam.

Fără această jertfire de sine nu-l putem urca, fără dragostea jertfei aramă sunătoare ne-am făcut. În drumul vieții nu ne vom depărta de Hristos, căci el ne spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața... Fără mine nu puteți face nimic”. Păstori vom fi, și de nu ne vom îndeplini misiunea jertfelniciei noastre, pentru Biserica lui Hristos, cum vom mărturisi în fața tronului judecării Mântuitorului nostru pentru alții și ce mărturie bună vor aduce alții pentru noi?

Vremurile acestea, de-o crudă sălbăticie sunt, pe care numai dragostea noastră de-a ne dăruii muncii, le poate îndepărta dintre noi. Acest ideal nizuitor așezat pe dragostea lui Hristos și puterea jertfirii de sine, va aduce cele mai frumoase daruri ale vieții noastre, pentru Biserica neamului nostru, înseninând zările vieții tuturor fiilor săi.

Prea Sfințite Părinte,

Gândurile noastre se îndreaptă pline de re-

cunoștiință pentru caldă purtare de grijă a celor 4 ani de școală către Prea Sfinția Voastră, pentru dragostea cu care ne-ați îmbrăcat totdeauna și în clipe de adâncă mâhnire sufletească, precum și în clipe de înălțată bucurie senină. Nu vom uita jertfa Prea Sfinției Voastre și nu o putem răsplăti mai bine decât prin munca și dragostea noastră din timpul apropiat. Cu drag ne vom aduce aminte de figura marelui și bunului Vlădică al Aradului, toți de oriunde vom fi risipiți — cu drag vă vom pomeni: „Prea Sfințitului Episcopului nostru Andrei dă-i Doamne zile îndelungate și bună sporire întru dreapta propovăduire a cuvântului adevărului Tău și întru cârmuirea turmei cuvântătoare pe calea mântuirii, și-l păzește întru mulți ani!”

*Prea Cucernice Părinte Rector,
Cucernici Părinți Profesori,*

Ați fost aceia care zi de zi ați turnat în sufletele noastre untuldelemn al credinței și cunoștințelor, untuldelemn isvorit din inimile D-Voastre, de dascăli, aprinzând în noi candelile luminii, cu care vom pleca pe drumul viitorului. Ne-ați hrănit așa cum hrănesc rândunicile puii lor, iar „când prind aripe dela cuiburi se ridică și în largul lumii zboară”. Nu vă vom uita niciodată căci icoanele D-Voastră vor rămâne neșterse în inimile noastre. Vă aducem cele mai curate mulțumiri ale noastre pentru tot ce-ați făcut pentru noi, promițându-vă că pe drumul care ni l-ați arătat ne vom duce, fără nici o teamă, cu îndrăsnire, căci așa vom birui.

Iar vouă, dragi colegi, de care ne despărțim. Vă mulțumim pentru tot ce-ați făcut împreună pentru această școală și pentru noi, neuitând clipele cele mai frumoase ale vieții pe care le-am trăit împreună. Nu uitați că între noi și-au găsit în acest an refugiu, o parte de profesori și studenți ai Academiei Teologice din Oradea. I-am primit ca pe părinții și frații vitregiți de soartă, am oftat și am suspinat cu ei, ori de câte ori erau cuprinși de nostalgia plaiurilor bihorene. Intre noi și ei s'a legat frăție colegială puternică, ce nu se va șterge niciodată și le promitem că îi vom vizita, la vetrele lor de pe malurile Crișului-repede, că vom servi împreună la Sfintele Altare, care au rămas în pământul înstreinat. Voi care rămâneți, învățați „ce este bun sau ce este frumos” ca astfel să fiți mai buni, mai folositori Bisericii noastre, dacă noi cei care plecăm am fost prea încercați de multe necazuri.

Cu aceste gânduri, înălțăm rugăciuni smerite pentru P. S. Sa Părintele Andrei, ca să păstorească cu sănătate binecuvântata eparhie a Aradului dela granița de Vest, pentru Prea Sfințitul Nicolăe

*) Cuvântare rostită în numele studenților colegi, la încheierea festivă a anului școlar dela Academia Teologică.

care n'a precupețit osteneala să vie în mijlocul nostru, a studenților înfrățiți ai acelor două Academii, urându-i reîntoarcere grabnică la reședința văduvită de Păstorul ei... și pentru sănătatea Cucernicilor părinți profesori și dascăli, ai generațiilor viitoare, — iar noi plecăm, cu iubirea și dorul de jertfă, să urmăim lui Hristos.

Ion Triponescu

Despre ce să predicăm ?

La **Nașterea Sf. Ioan Botezătorul**, 24 Iunie 1941, să vorbim despre **persoana și rolul Sf. Ioan Botezătorul**.

Ivirea unui *Inaintemergător* al lui Messia a fost prezisă de proorocii: Malahia (3 v. 1; 4 v. 5) și Isaia (40 v. 3).

Malahia a prezis: „Iată eu trimit pe îngerul meu, și va găti calea înaintea feței mele și îndată va veni la Biserica Sa Domnul“ (3 v. 1) și „Iată eu voi trimite vouă pe Ilie Tesviteanul (proorocul cel mai mare din V. T.) mai înainte până ce va veni ziua Domnului cea mare și luminată“ (4 v. 5).

Isaia a prezis că Inaintemergătorul va predica în pustie. Conținutul predicii lui va fi acesta: „Gătiți calea Domnului (începeți o viață nouă, fără păcat, plăcută lui Dumnezeu), drepte faceți cărările Lui (să se întoarcă păcătoșii la Dumnezeu); toată valea (prăpastia urei și a neînțelegerii între Dumnezeu și om) se va umplea, și tot muntele și dealul (mândria omenească) se va pleca și vor fi cele strâmbe (rătăcirea) drepte și cele colțuroase (calea spre Dumnezeu) netede“.

Mântuitorul însuși a adevărit că Ioan Botezătorul este Inaintemergătorul și Ilie cel prezis. (Mt. 11 v. 10 și 14).

Nașterea lui I. B. este descrisă în Evanghelia după Luca (Lc. 1 v. 5—80). Ioan este un copil al făgăduinței și fruct al rugăciunii, despre care arhanghelul Gavril a prezis că: „va fi mare în fața Domnului; nu va bea nici vin, nici beutură amestecată și chiar din pântecele mamei sale va fi plin de Duhul Sfânt. El va merge înaintea Domnului, cu duhul și cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei răsvrățiți la înțelepciunea dreptilor, întocmind Domnului un popor pregătit“ (Lc. 1 v. 15—17).

Ioan Botez. a fost zămislit cu șase luni mai înainte decât Mântuitorul. Când Maica Domnului vine la rudenie sa Elisabeta, pruncul (Ioan) a săltat în pântecele mamei sale (Lc. 1 v. 26, 44). Maria purta pe Împăratul, Elisabeta pe Ostașul; una pe Dătătorul de lege, cealaltă pe purtătorul de lege; prima pe Cuvântul, a doua glasul cel ce a propovăduit împărăția cerurilor (Mineiu). Prin nașterea

sa Ioan desleagă încuetoarele nenășterii (legătura stârpiciunei) mamei, și amuțirea (pentru necredință) tatălui său.

Viața Inaintemergătorului a fost cea a unui „înger pământesc și om ceresc“. Om adevărat după fire și înger cu viața fiind, iubind *curăția* desăvârșită și *înfrânarea*, a avut cea după fire și a fugit de cea peste fire, mai presus de fire nevoindu-se (Mineiu). Ioan avea veșmântul din păr de cămilă, și brâu de curea, iar hrana lui era lăcuste și miere sălbatică (Mt. 3 v. 4). Predica lui despre *pocăință* răsuna în pustie ca un muget de leu. El nu era nici trestie clătinată de vânt (om șovăelnic) nici om îmbrăcat în haine moi (moleșit), ci glasul necruțător care cere „roade vrednice de pocăință“. Cu drept cuvânt a putut spune Mântuitorul că „nu s'a sculat dintre cei născuți de femei nici unul mai mare de cât Ioan Botezătorul (Mt. 11 v. 7, 8, 11; 3 v. 8). Pentru marea vrednicie de a fi botezat pe Messia, Inaintemergătorul, primește în istoria mântuirii atributul de *Botezătorul*.

Rolul cel destinat de Dumnezeu pentru Inaintemergătorul, și prezis de prooroci, a fost acela de a fi: Prevestitorul unei vieți noi, trăită *în duh*, simbolizată prin botezul pocăinței cu apă (Mt. 3 v. 11); dumnezeescul mijlocitor între Legea veche și cea nouă, („îngerul legăturii“ Malahia 3 v. 1); *proorocul* cel din urmă din V. T. și începătura Apostolilor N. T. care avea să *ne arate pe Mielul lui Dumnezeu*, și care primise înștiințarea: „Peste care vei vedea Duhul pogorându-se și rămânând deasupra lui, acesta este cel ce botează cu Duhul Sfânt“ (In. 1 v. 29, 33); luceafărul de dimineață ce gonește de pe pământ noaptea nedumnezeirii și revărsând razele Darului până la marginile lumii, vestește pe Soarele cel neapus; vestitorul primăverii dumnezeiești, prin care a încetat iarna cea grea a depărtării de Dumnezeu; raza Soarelui Dreptății, ce vestește venirea lui spre înnoirea tuturor; sfeșnicul ce merge înaintea Luminei; trâmbița cea cu mare glas ce vestește sosirea Împăratului; și prietenul Mirelui ce vine (In. 3 v. 29).

Raportul dintre Messia și Inaintemergătorul, Ioan plin de smerenie îl descrie astfel: Lui nu sunt vrednic să-i duc încălțăminte (serviciul cel mai mic de sclav; Mt. 3 v. 11); după mine vine (Messia), dar „era mai înainte de mine“ (din veci; In. 1 v. 30). După ce Mântuitorul și-a început activitatea Ioan a spus: „Acela (Hristos) trebuie să crească, iar eu să scad“ (In. 3 v. 30).

Cu toate că Ioan Botez. aparține V. T., din care pricină Mântuitorul spune că „cine este mai mic în împărăția cerurilor (orice creștin) este mai mare decât el“ (Mt. 11 v. 11), totuși pentru *rolul* său Biserica creștină îl numără în rândul sfinților

ei și îi dă cinstea cuvenită aceluia care este însoțitorul și prietenul Mântuitorului.

Numele *Ioan* (Iohanan) înseamnă : Dumnezeu este milostiv.

*

În **Duminea III. după Rusalii**, 29 Iunie 1941, să predicăm despre **bogăție**.

„Al Domnului este pământul și plinirea lui, lumea și toți ceice locuiesc într'ânsa" (Ps. 23 v. 1). Singur Dumnezeu poate fi numit într'adevăr bogat, fiindcă el are *toate și în veci*. Omul muritor nu poate fi decât ispravnic vremelnic peste o parte din cele ce sunt ale lui Dumnezeu (I. Cor. 4 v. 7).

Bogăția în cele materiale, precum și mărirea, sunt daruri ale binecuvântării lui Dumnezeu. (I. Imp. 2 v. 7; III. Imp. 3 v. 13; I. Paral. 29 v. 12; Ecles. 5 v. 18). Avraam (Fac. 24 v. 35), Iov (42 v. 12) și alți dreپți din V. T. au primit bogăția dela Dumnezeu și au întrebuintat-o pentru ajutoarea săracilor, ospătarea streinilor și alte fapte bune.

În sine **bogăția** nu este un rău, ci numai întrebuintarea ei rea devine o primejdie pentru suflet, atunci când *inima* se lipește de ea mai mult decât de Dumnezeu.

Cea dintâi și cea mai mare poruncă din lege este *a iubi pe Dumnezeu* din toată inima, din tot sufletul și din tot cugetul (Mt. 22 v. 37). Nimic din cele create nu poate sta alături de Dumnezeu în inima omului. De aceea porunca I. din decalog ne oprește de a avea „alți dumnezei" afară de Cel unul. Cine iubește făptura mai mult decât pe Făcătorul, acela se închină la idol. Nu putem sluji deodată lui Dumnezeu și lui Mamona (idolul bogăției).

Bogăția, adunată cinstit și cu binecuvântarea lui Dumnezeu, ne poate fi de folos pentru mântuirea sufletului pentru că prin ea făcând fapte de milostenie (izvorite din iubire) ne agonisim „comori în cer". Bogăția care ne robește însă *inima*, este pierzătoare de suflet fiindcă : ne duce la părăsirea lui Dumnezeu, la uitarea și chiar tăgăduirea Lui; la mândrie, încredere în sine, la griji lumești, la învârtoșarea inimei, la asuprirea aproapelui, înșelăciune, silnicie și lux. În inimă se stinge flacăra *iubirei* de Dumnezeu, de suflet și de vecinicie, iar în minte se întunecă gândul la moarte și la judecata de apoi. Bogatul se socotește petrecător vecinic aci pe pământ. El nici măcar nu se poate bucura de bogăția sa. *Ochiul* lui nu se satură de avuție (Eccl. 4 v. 8), iar celce iubește argintul nu se va sătura de argint și celce iubește rodirile întru *mulțimea* lor, nu se va desfăta de ele (Eccl. 5 v. 9).

Bogăția este : vremelnică, pieritoare, putrezitoare, poate fi furată, nu îndestulează inima.

(care însetează după Dumnezeu), este izvor de pismă, de ceartă și dușmănie, la moarte nu poate fi luată cu noi și nu ne poate izbăvi în ziua judecării. Ca spinii, ea împiedecă cuvântul lui Dumnezeu să rodească în noi (Mt. 13 v. 22), deaceea este o primejdie pentru întrarea în împărăția lui Dumnezeu (Mt. 19 v. 24).

Bogăția mai este și *nestatornică*, slugă necredincioasă, pentru care încueterile și paznicii sunt înzadar, ori cu câte cătușe ai lega-o ea fuge dela tine. Bogatul nu ști niciodată pe ce mâni va ajunge agoniseala sa (Ps. 38 v. 10).

Patima bogăției (iubirea de argint) răsare din *mândrie*. Cel cuprins de ea *nu se mai crede în purtarea de grijă a lui Dumnezeu*, care grijește și de paseri și de crinii câmpului (Mt. 6 v. 26, 28) și care singur dă hrană tuturor (Ps. 103). Se socoate pe sine ca creator și stăpân a tot ce agonisește, căzând în păcatul mândriei. Iși abate privirea și gândul dela cele cerești și vecinice și le schimbă cu cele pieritoare, în care își caută fericirea. Uită că bucuria fericirii nu se poate sălășui decât în sufletul care a aflat pe Dumnezeu.

Din **patima bogăției** se nasc două păcate de moarte : *lăcomia* și *sgârcenia*. *Lacomul*, chinuit de pofta sporirii bogăției, este vecinic nemulțumit și neodihnit. Bogat este celce nu mai are pofte — zi e Sf. Ioan Gură de aur — și sărac este celce poftește mult. *Sgârcitul* nu este stăpânul avuției sale ci robul și păzitorul ei, care mai curând rabdă să i se taie o parte din trup decât să se despartă de avuție. El nu se atinge de banul îngrămădit, decât pentru a-l simți atunci când i se închină ca idolului.

Apostolul Pavel spunea : „Având de mâncare și îmbrăcăminte, cu acestea fi-vom îndestulați" (I. Tim. 6 v. 8). Nu bogăția ci îndestularea s'o căutăm. Să privim tot ce avem, ca un dar dela Dumnezeu. Să nu ne mândrim cu bogăția ci să ne smerim și să fim mulțumitori lui Dumnezeu. Smerenia caută cele de sus și oprește iubirea cea fără rânduială a bogăției. Smerenia dezarmează pisma altora și ne face să gustăm în tihnă ceace avem. Nu acela este bogat care are mult, ci acela care dă mult. Să ne agonisim cele cerești punând bogăția noastră în slujba lui Dumnezeu. „Celce pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută" — zice proverbul. Fă-ți pe Dumnezeu prieten, și vei fi cel mai bogat.

*

„Fericit bărbatul carele se teme de Domnul; întru poruncile lui va voi foarte. Puternică pe pământ va fi sămânța lui, neamul dreptilor se va binecuvânta. Mărire și bogăție în casa lui; și dreptatea lui rămâne în veacul veacului" (Ps. 111 v. 1—3).

„Mai de preț este numele bun decât bogăția multă (Prov. 22 v. 1).

„Luați aminte și vă păziți de orice poftă de avere, căci viața cuiva nu stă în prisosul ce-l are din averile sale“ (Lc. 12 v. 15).

„Ceice vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită și în laș și în multe pofte nebunești și vătămatoare, ca unele care cufundă pe oameni în pierzanie și în osândă. Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor răutăților și ceice au poftit-o cu înfocare au rătăcit dela credință și s'au străpuns cu mulțime de dureri“ (I. Tim. 6 v. 9-10).

Cărți și Reviste

Pr. Eugeniu N. Alexandrescu: Preotul și îngrijirea bolnavilor. Tip. Sf. Mănăstiri Cernica. Pag. 95. Prețul 60 lei.

În activitatea pastorală ce o are de îndeplinit un preot creștin în enoria sa, una din cele mai grele și mai necesare laturi o constituie desigur *îngrijirea bolnavilor*. Ori, în vremurile mai noi toată grija față de cei suferinzi, nu numai din punct de vedere fizic ci chiar și psihic, a fost lăsată în grija medicului, care e adevărat, s'a pregătit ani de-a rândul în acest scop. Se uită însă prea ușor că la originea multor boale trupești sau sufletești rezidă de multeori păcatul sau o tainică încercare a suferindului din partea lui Dumnezeu, iar boala întotdeauna aduce cu sine un dezechilibru sufietesc ce poate fi fatal celui care suferă. Cine este chemat în primul loc alături de medic să înlăture acest dezechilibru, sau să îndepărteze cauza bolii dacă e de ordin sufleteș, dacă nu preotul. De aceea grija pentru cei suferinzi trebuie să fie pe primul plan al activității sale pastorale.

Activitatea preotului în această direcțiune ne-o descrie cu o vădită pricepere părintele Eugeniu N. Alexandrescu în cartea C. Sale: *Preotul și îngrijirea bolnavilor*, tipărită de curând în editura Sf. Mănăstiri Cernica.

După ce în introducerea cărții ne demonstrează cu convingere necesitatea unei intensificări a activității noastre pastorale, în partea I a lucrării, C. Sa analizează problema suferinții omenești în lumina creștinismului, stăruind asupra boalelor fizice și psihice după revelațiunea divină, precum și asupra atitudinii Mântuitorului față de cei bolnavi, care constituie un îndemn dat preotului în activitatea sa față de cei în suferință.

În partea II-a a lucrării Părintele autor ne arată cu o bogăție rară de îndrumări în ce constă misiunea preotului față de cei bolnavi și cari sunt

mijloacele pe cari i le pune la îndemână biserica ortodoxă pentru îndeplinirea ei conștiințioasă — atât în privința păstoririi lor individuale și colective, cât și în privința ocrotirii sociale a bolnavilor. Preotul creștin având în fața sa, în mod permanent, icoana Mântuitorului, a Sf. Apostoli și a Sf. Părinți, va face din necesitatea îngrijirii bolnavilor un adevărat *apostolat*, căci — după cum concludem foarte nimerit autorul — „întâietatea îngrijirii bolnavilor se cuvine bisericii, care trebuie să vegheze prin slujitorii săi, atât la vindecarea cât și la profilaxia boalelor fizice și mai ales la a celor sufletești“ (p. 89).

Scrisă cu multă convingere și căldură sufletească, și întemeiată pe o temeinică cunoaștere a laturii pastorale ce ne-o înfățișează, precum și pe o bogată bibliografie, cartea părintelui Eugeniu N. Alexandrescu este un bun călăuzitor al păstorului de suflete în activitatea sa față de cei bolnavi. Oricine va zăbovi pe paginile ei, pe lângă faptul că va subscrie împreună cu autorul necesitatea intensificării activității pastorale față de cei bolnavi, va găsi în ea și serioase îndrumări în această direcțiune.

Catehetul. Anul I. Nr. 6-7, Maiu-Iunie 1941.

Revista studenților dela Academia Teologică din Arad, de sub conducerea d-lui profesor Vintilă Popescu, a apărut cu un bogat cuprins din care spicuim: Prof. V. Popescu: Despre personalitate; Pr. D. Tudor: Crearea atmosferei religioase în ora de religie; T. Mihiț: Scopul educației religioase creștine; Ioan L. Zotta: Hristos și tineretul; Vasile Șt. Guzu: Rolul acțiunii în educația voinții (prelucrare); Gh. Lipovan: Educația prin Biserică, etc. Numărul de față mai dă la lumină și câteva din lucrările elevilor dela școlile secundare din Arad, cetite cu ocazia conferinței catihetice interșcolare din acest an, precum și un bineușit plan de lecție pentru clasa III-a primară.

Cu fiecare număr această prețioasă revistă aduce serioase lamuri din câmpul bogat al catihetice creștine.

Pr. D. Tudor

Informațiuni

■ **Investirea P. S. Veniamin Nistor**, noul Episcop al Caransebeșului, s'a făcut în sala Tronului, de către M. S. Regele Mihai I, Sâmbătă în 14 Iunie 1941, cu ceremonialul obișnuit.

După primirea cărjei arhipăstorești P. S. S. Părintele Episcop Veniamin a rostit o cuvântare în care arată misiunea P. S. Sale și a Bisericii în aceste vremuri și exprimă M. Sale recunoștință și urări de bine.

M. Sa Regele răspunde P. S. Sale, adresându-i, între altele, următoarele cuvinte:

„...Incredințându-vă această cărje, vă așez spre binecuvântată păstorie în eparhia de Dumnezeu păzită a Caransebeșului, cu încredere deplină că virtuțile, cu care va împodobit tradiția cască preoțești din care vă trageți și experiența pe care ați dobândit o în administrația bisericească sub îndrumarea Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului, constituie cheazăie sigură pentru bogatele roade, pe care misiunea Prea Sfinției Voastre le va culege, spre folosul Bisericii și al Neamului nostru.

Sunteți chemat să păstoriți după vrednici înaintași într-o eparhie, ai cărei fii binecredincioși și au cinstit totdeauna Biserica strămoșească, prin credință strămoșească, prin credință neșovăelnică, iar Neamul prin vrednicie și sentimente românești pline de mândrie, pe care nu s'au știut să și le afirme nici în cele mai grele și vitrege împrejurări. Le-a plăcut să fie totdeauna în frunte și s'au impus. Să nu uite însă, că pe lângă tăria și curățenia simțămintelor, pentru păstrarea locului de frunte, este nevoj și de tăria și numărul brațelor lor, și aceasta mai ales astăzi. De aceea propovăduindu-le cuvântul Evangheliei și întărindu-i tot mai mult în credința Mântuitorului Hristos, să nu aibă odihnă Prea Sfinția Voastră până ce nu va vedea readus iarăși în tradiția românească banățeană, cultul familiei trainice și numeroase.

Incordarea pe care o încearcă omenirea astăzi, desfășurarea urii și a patimilor, în lupta la care s'au angajat în deosebi popoarele mari, scot în evidență tot mai mult necesitatea propovăduirii Mântuitorului Hristos, pentru a face din virtutea dragostei creștine stâlpu de nesdruncinat al înțelegerii între indivizi și popoare...”

■ **Anul școlar** s'a încheiat în toată țara la 15 Iunie 1941.

La Academia Teologică din Arad festivitatea s'a desfășurat după Sf. Liturghie în aula Academiei în prezența PP. SS. Părinți Episcopi Andrei al Aradului și Nicolae al Oradiei și Beiușului, care venind dela București s'a oprit Duminecă la Arad, a PP. CC. Consilieri eparhiali, profesori și preoți, a studenților și a unor distinși oaspeți din oraș.

Au ținut cuvântări: P. C. Părintele Dr. S. Siclovian rectorul Academiei (cuvântarea o publicăm în fruntea revistei), PP. SS. Părinți Episcopi, cari au dat studenților îndrumări înțelepte și sfaturi părintești, și studentul absolvent Ion Triponescu (cuvântarea o publicăm în cuprinsul revistei).

Corul Academiei a cântat frumoase și bine pregătite cântări religioase, sub conducerea părintelui prof. C. Givulescu.

■ **Numiri și sfințiri.** În ședința adm. bisericească a Ven. Consiliu Eparhial, ținută în 12 Iunie 1941, sub președinția P. S. S. Părintelui Episcop Andrei, s'au făcut următoarele numiri de preoți:

Pr. Gh. Laza e transferat cu data de 1 Iulie 1941 dela parohia Pătârș, episcopia Timișoarei, la parohia Olari (prot. Chișineu).

Pr. D. Giurgiuca, refugiat dela Gherla, se

transferă pe data de 1 Iunie c. la parohia Gurba (prot. Ineu);

Pr. Al. Hurban, refugiat dela Mădăras, se transferă la Arad ca preot al Catedralei.

În 16—17 Iunie c., P. S. S. Părintele Episcop Andrei a hirotonit pe diaconul Cornel Oprea dela mănăstirea H. Bodrog întru ieromonah și pe absolventul de Teologie Andrei Mitroi întru preot celib, pentru parohia Mustești (prot. Gurahonț).

■ **Comemorarea sinodului dela Iași**, ținut la 1642, se va face anul viitor, în cadrul unor mari festivități.

Se știe că sinodul de acum 300 ani s'a organizat din inițiativa voevodului Vasile Lupu, când sfătuitor al domnitorului era mitropolitul Varlaam. Sinodul s'a ținut în biserica „Trei Ierarhi” din Iași ca să ia atitudine față de propaganda protestantă și să-și dea avizul asupra cărții mitropolitului Petru Movilă: „Mărturisirea Ortodoxă”.

Pentru întocmirea programului sărbării și trimiterea invitațiilor, în curând se va alcătui la Iași un comitet de inițiativă și de organizare.

■ **Conferința pastorală a preoților din topopiatul Arad**, s'a ținut în ziua de 17 Iunie a. c. într-o atmosferă de frățescă dragoste. Conferinței i-a premerș slujba Chemării Duhului Sfânt, slujită în Catedrală de păr. protopop F. Codreanu, după care preoțimea tractuală a trecut în sala de ședințe a consiliului parohial, unde ședința a fost deschisă de păr. protopop printr'o cuvântare ocazională. S'au făcut apoi câteva comunicări oficiale, după care a urmat programul propriu zis al conferinței.

Din referatele asupra cărții „Pocăința” de Pr. Il. V. Felea, și-au cetit lucrările C. Lor preoții: C. Mureșan din Arad-Grădiște și D. Tudor din Arad-Șega. Conferința hotărăște în unanimitate că această carte va fi un permanent îndreptar pentru preoțime în scaunul mărturisirii.

Au citit apoi din lucrările asupra temei: „Mijloace pentru deșteptarea și adâncirea pietății creștine ortodoxe”, C. Lor preoții: I. Popescu-Pecica, V. Felneac-Sămbăteni și T. Șerb-Nădlac. Tema aceasta a dat ocaziune la vii și ample discuțiuni la care au participat: Prot. Caius Turicu, cons. ref. eparhial, ca delegat al Prea Sfințitului Părinte Episcop Andrei, Prof. Il. V. Felea, preoții: V. Mișuțiu, M. Grecu, Z. Brădean și P. Bogdan. Seria discuțiilor a fost închisă de păr. prot. F. Codreanu.

Conferința a adoptat ca mijloace pentru deșteptarea și adâncirea pietății creștine mai ales următoarele:

A. **Pietatea preotului** se va manifesta în toate ocaziunile în și afară de biserică, dar mai ales în decursul slujbelor divine, când se va observa o deplină tăcere și atenție. Această pietate va fi întărită prin rugăciuni, meditații, cetiri din sf. Scriptură și alte cărți alese.

B. **Pietatea credincioșilor** va fi deșteptată și întărită pe lângă exemplul preotului, prin slujbele divine slujite cu evlavie, prin predici asupra cultului divin, prin rugăciuni, citiri din sf. Scriptură și alte cărți bine alese.

C. Și pentru unii și pentru alții se cere ca

slujbele divine să fie slujite și ascultate cu deosebită atenție, observându-se cu strictețe disciplina necesară acestor slujbe. Se vor feri însă să nu cadă în extremismul sectar, sau în fariseism, avându-se grija ca manifestările din afară să corespundă internului fiecăruia.

După acestea s'a făcut închiderea conferinței pastorale din acest an. *D. T.*

■ **Donație.** Preotul Terențius Moga din comuna Răbăgani, județul Bihor, din prilejul împlinirii a 50 ani dela absolvirea Teologiei din Arad, — ca memento — și mulțumită Tatălui ceresc, pentru că l-a învrednicit să ajungă acest fericit prilej și totodată și ca un mic semn de recunoștință față de această Instituție de înaltă cultură teologică, care l-a adăpostit și dela care a primit primele cunoștințe ale Teologiei, a dăruit Bibliotecii Academiei Teologice din Arad suma de lei 5000 (cinci mii). Gestul Venerabilului Părinte Moga Terențius este vrednic de laudă și de imitat. Rugăm pe Bunul Dumnezeu să-i dăruiască încă mulți ani și de acum înainte spre binele și folosul Sfintei noastre Biserici.

■ **Se aduce la cunoștință** tuturor abonaților revistei „*Viața Ilustrată*” din Cluj, de sub conducerea P. S. Sale Episcopului *Nicolae Colan*, că încasarea abonamentelor neachitate s'a încredințat Vicariatului Episcopiei ortodoxe din Alba-Iulia, str. Moldovei No. 2. Fiind atât de mare importanța acestei reviste pentru cultura națională a Românilor din Ardealul ocupat, asigurarea existenței ei este o datorie românească și deci apelăm la toți abonații și sprijinatorii ei să achite urgent abonamentul de 200 lei anual, trimițându-l pe adresa arătată.

Președinte:
Al. Baba

Secretar:
Pr. T. Ciuruș

Nr. 2654/1941.

Circulară

către toți domnii membri ordinari și adhoc ai adunării protopresbiterale electorale din protopopiatul Ineu.

În temeiul mandatului primit dela Veneratul Consiliu Eparhial ort. român din Arad sub Nr. 2654/941 din 28 Maiu a. c. și potrivit dispozițiilor paragrafilor 14 și 15 din Regulamentul pentru procedura la alegerea de protopresbiter, prin aceasta convoc pe **Joi, în 10 Iulie a. c. orele 8'30, consiliul protopopesc** la ședință, în localul Oficiului protopopesc din Ineu, spre a constata cvalificațiunea candidaților și a compune lista de candidare, iar pe **Joi, în 10 Iulie a. c. orele 9'30, adunarea protopopească** pentru alegerea protopopului, în sf. biserică din Ineu, unde după oficierea Sf. Liturghii, împreună cu Chemarea Duhului Sfânt, se va proceda la alegere.

Arad, la 17 Iunie 1941.

Sava Tr. Seculin
comisar consistorial.

Nr. 2892/1941.

Comunicate

Constatându-se, că unele acte și dosare intrate la Consiliul eparhial nu sunt corect redactate și ajustate, pentru viitor se dispun următoarele:

a) în procesele verbale ale corporațiilor parohiale membri prezenți sunt a se induce (toți) cu numele;

b) actele trimise spre aprobare: plan, deviz, procese verbale de recepționarea lucrărilor de zidire, sau de renovare, contracte de: antrepriză, cumpărare sau vânzare, se vor înainta în atâtea exemplare, de câte are parohia lipsă, plus un exemplar pentru arhiva consistorială;

c) planurile, devizele de spese înaintate spre aprobare, vor fi semnate și de biroul corporațiilor parohiale;

d) când se cere aprobarea descrierii unei pretenziuni parohiale, afară de procesele verbale ale corporațiilor parohiale, se va înainta și extras (în 2 exemplare) din evidența unde este contabilizată suma, a cărei descriere se cere;

e) la dosarul de vânzări, sau cumpărări de imobile se va anexa și copia legalizată din c. f. a imobilului din chestiune;

f) toată corespondența se va înainta Consiliului eparhial pe cale ierarhică, având P. C. Părinți protopopi, ca și cunoscători ai situațiilor, să dea lămuririle necesare și să facă propuneri concrete și nu numai a transmite actele.

Arad în 14 Iunie 1941.

† **Andrei**
Episcop.

Sava Tr. Seculin
consilier ref. eparhial.

Nr. 2869/1941

Recomandăm atențiunii C. Părinți broșura Nr. 1 din Biblioteca Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor: „*Cutremurul de pământ este semnul mâniei lui Dumnezeu*”; scrisă de Pr. Ec. Constantin Moisiu. Cuprinde 32 pagini.

Arad, la 14 Iunie 1941

Pentru Prea Sf. Sa Episcopul
Eparhial:

Prot. Caius Turicu
consilier referent eparhial

Licitație minuendă

Consiliul parohial ort. rom. din comuna Buhani jud. Arad, p. u. Dezna, pe baza planului și devizului aprobat de Ven. Consiliu Eparhial prin Nr. 2309/1940, publică licitație minuendă cu oferte închise pentru pictarea sf. biserici, pe ziua de 6 Iulie 1941 în localul casei culturale din loc.

Planul și devizul de spese care este de 80.000 lei, se poate vedea la Oficiul parohial din loc.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a încredința lucrarea aceluia, în care are mai multă încredere fără considerare de rezultatul licitației.

Licitanții vor depune 5% garanță. Spese de deplasare licitanților nu se vor da.

Buhani, la 15 Iunie 1941.

1—2

Consiliul parohial